

Ένας Αρχισμηνιάς από τη Λήμνο γράφει για τους μετανάστες . Τους πρόσφυγες που συνάντησε πηγαίνοντας στην μονάδα του στην Λήμνο. Είναι ένα κείμενο χαστούκι για όσους έσπευσαν να ασπαστούν ακραίες απόψεις και ζητούν “αποτροπή με κάθε τρόπο και κόστος”. Είναι ένα κείμενο που αποδεικνύει αυτό που πάντα υποστηρίζουμε στο Onalert.gr. Κάτω από τη στολή και τα γαλόνια υπάρχουν άνθρωποι.

Το κείμενο του αρχισμηνιά. Οι φωτογραφίες είναι επίσης δικές του.

Γράφει ο **Αρχισμηνιάς Αθανάσιος Φαναριώτης**

Μέχρι χτες άκουγα και εγώ, όπως όλοι οι συμπολίτες μου, από τα ΜΜΕ για τους χιλιάδες λαθρομετανάστες που έρχονται στη Χώρα μας και τα προβλήματα που αυτοί δημιουργούν (κλοπές, επιδρομές, βρωμιά, σκουπίδια, απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης, ξυλοδαρμοί μεταξύ τους, μαχαιρώματα, απειλές κατά ζωής των οργάνων τάξης που τους επιτηρούν, ασθένειες που μπορεί να προκαλέσου κλπ).

Σαφώς εκνευριζόμουν και εγώ όταν άκουγα ότι οι αρμόδιοι δεν κάνουν κάτι ή ότι αυτό που κάνουν δεν το κάνουν σωστά. Σαφώς εκνευριζόμουν όταν άκουγα ότι κάποιοι έρχονται στη Χώρα μου παράνομα και με το έτσι θέλω απαιτούν χαρτιά για να πάνε στην Ευρώπη, ως το νέο τόπο των ονείρων τους. Φοβόμουν, όπως εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι συμπολίτες μου, στην ιδέα ότι το παιδί μου που θα βρεθεί για σπουδές στην Αθήνα θα περπατάει στο μετρό και μπορεί από μια ενέργεια ενός φανατικού να μην το ξαναδώ.

Το πρωινό της Δευτέρας 21ης Σεπτεμβρίου 2015 όμως, πήρα ένα μεγάλο μάθημα ζωής, γιατί άλλο είναι τελικά να ακούς και να βγάζεις τα συμπεράσματά σου και άλλο να βλέπεις τις καταστάσεις που ακούς, να συμβαίνουν μπροστά στα μάτια σου, να διαδραματίζονται δραματικές καταστάσεις μπροστά σου, να τις βιώνεις ο ίδιος.

Πηγαίνοντας εκείνο το πρωινό στην Υπηρεσία μου, μετά από μια διασταύρωση δρόμων, στο Μούρτζουφλο της Λήμνου, όπου ο ένας δρόμος πηγαίνει προς την Υπηρεσία μου και ο άλλος στην παραλία, βρέθηκα σε ένα θέαμα που ειλικρινά με στιγματίωσε και άλλαξε τον τρόπο της σκέψης μου. 80 με 100 πρόσφυγες περίπου, που έφτασαν στη Λήμνο όπως στο γειτονικό μας νησί τη Μυτιλήνη, ευρισκόμενοι στο δρόμο, με κοιτούσαν σαν τα πρόβατα, σαν να ήμουν από άλλον κόσμο. Αντίκρισα μικρά παιδιά, έγκυες γυναίκες, νεαρούς, γέροντες να συμπεριφέρονται σαν χαμένοι στο διάστημα και αισθάνθηκα, όπως με κοιτούσαν, ότι με παρακαλούσαν να τους βοηθήσω. Είδα μωρά να κλαίνε και ανθρώπους ξαπλωμένους από την κούραση στο χώμα να κοιμούνται (ο θεός να το κάνει ύπνο). Χωρίς καμία άλλη σκέψη σταμάτησα. Ειδοποίησα το Διοικητή μου, ο οποίος κατέφτασε μετά από λίγο, φέροντας μαζί του ψωμί και νερό, ώστε να τους ανακουφίσουμε έστω και λίγο προσωρινά, μέχρι να έρθουν οι Αρχές, που ειδοποιήσαμε, για τα περαιτέρω.

Καθίσαμε μαζί τους για να νοιώσουν άνετα και να τους αποβάλλουμε για λίγο το φόβο. Μείναμε άφωνοι όταν στην Αγγλική γλώσσα, και κάποιοι από αυτούς ήταν μορφωμένοι άνθρωποι και ήξεραν πολύ καλά Αγγλικά, μας είπαν ότι οι δουλέμποροι τους διαβεβαίωσαν ότι θα τους πάνε Αθήνα, αλλά εκείνοι τους παράτησαν στην παραλία και περπατούσαν για 2 με 3 ώρες, ώστε να προσεγγίσουν τον κεντρικό δρόμο. Είχανε να φάνε και να πιούν νερό για πάνω από 2 μέρες και είχαν και έναν τραυματία μαζί τους. Ένας από τους πρόσφυγες, που τον χρησιμοποιούσα σαν διερμηνέα, με το όνομα Καράρ, μου είπε ότι κάποιοι από αυτούς έφυγαν εν μέσω πυροβολισμών, από την πατρίδα τους, για να σώσουν τα παιδιά τους, ενώ άλλοι έφυγαν από τις πόλεις τους που ήδη είχαν παραδοθεί και καταστραφεί.

Μετά από λίγο κατέφτασε ένα φορτηγάκι και ένας βοσκός (Νάσος Καραγιαννάκης) του χωριού, που έφερε μαζί του γάλα και έδωσε στους πρόσφυγες να πιουν, ιδίως στις γυναίκες και στα παιδιά. Ξαφνικά μια γυναίκα με πιάνει από το μπράτσο και μονολογεί για 5 με 6 δευτερόλεπτα. Δεν κατάλαβα τι μου είπε.

Ρώτησε τον Καράρ, ο οποίος μου είπε ότι η γυναίκα μου έδωσε την ευχή της για ό,τι έκανα για αυτούς τους ανθρώπους και ό,τι έκανα να μου τα δώσει ο θεός 1000 φορές περισσότερα.

Θα θυμάμαι για πάντα εκείνη την ημέρα, η ημέρα που άλλαξε τον τρόπο σκέψης μου για αυτούς τους ανθρώπους.

Πηγή: [diktiospartakos](#).